

До Вищого адміністративного суду України

**Касатора: Олійника Дмитра Вячеславовича
(особи, яка не брала участі у справі),**

Позивач: Слаута Тетяна Олександрівна,

**Відповідач: Київський міський голова Черновецький Леонід Михайлович,
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку –тел. 2541450, електронна пошта: **невідома****

**Третя особа: Київський міська рада,
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку –тел. 2541450, електронна пошта: **portal@kmv.gov.ua****

**Третя особа: Малиновська Елла Станіславівна,
Третя особа: Малиновська Лілія Станіславівна,
Третя особа: Малиновська Марія Трохимівна,**

Третя особа: Туріна Зінаїда Василівна,

Третя особа: Турін Володимир Юхимович,

Третя особа: Блащук Володимир Юрійович,

**на постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 25 травня 2011 р.,
ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 22 січня 2013 р.
у справі № 2а-61/11**

КАСАЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржувані судові рішення впливають на мої законні права та інтереси, оскільки секретарем Київської міської ради Довгим О. С. видана довіреність № 225-КР-287 від 16.03.2009 р. Шадевській Ж. Е., яка фігурує у справі адміністративної юрисдикції № 2/335 (2-а-6664/08), де я є позивачем, а Київрада і управління КМДА відповідачами, з постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 03.04.2009 р. (у ЄДРСР № 3494330), ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 01.07.2010 р. у ЄДРСР № 102997873). За касаційною скаргою Шадевської Ж. Е., яка нібито представляє інтереси Київради, у ВАСУ було відкрито касаційне провадження № К-25980/10 від 27.08.2010 р. (у ЄДРСР № 10958634). До касаційної скарги було додано нову нікчемну

довіреність Довгого О. С. № 225-КР-407 від 19.04.2010 р., після чого постановою ВАСУ від 18.04.2012 р. (у ЄДРСР №№ 24125683, 24125656) судові рішення у справі № 2/335 змінені, зокрема мені відмовлено у вимогах до Київради. Суд касаційної інстанції при цьому виходив з доводів касаційної скарги, поданої неналежною особою. Термін довіреності Довгого О. С., виданої на підставі РКМГ № 64/251 від 05.06.2006 р. до того ж сплинув 19.07.2010 р., касаційна скарга була подана 23.07.2010 р., однак ВАСУ все це було проігноровано. Оскільки до предмету подальшого розгляду справи у ВСУ постановою № 21-277а12 від 02.10.2012 р. процесуальні порушення не належали, тому з огляду на брутальні порушення положень Конвенції мною було подано заяву проти України до Європейського суду з прав людини (м. Страсбург). Вказані процесуальні документи і судові рішення мною надавалися і містяться у матеріалах справи.

Оскаржувана постанова суду першої інстанції прийнята з порушенням норм матеріального права, а тому підлягає скасуванню з наступних підстав.

Колишній секретар Київради Довгий О. С. не був уповноважений законодавством представляти інтереси Київської міської ради.

Статтею 140 Конституції встановлено, що особливості здійснення місцевого самоврядування в містах Києві та Севастополі визначаються окремими законами України.

Відповідно до ст. 13 Закону України № 401-XIV «Про столицю України - місто-герой Київ» та п. 14 ч. 3 ст. 42 Закону України № 280/97-вр «Про місцеве самоврядування в Україні» представництво територіальної громади, ради та її виконавчого комітету у відносинах з державними органами, іншими органами місцевого самоврядування тощо здійснюється міським головою.

Вказане підтверджується також рішенням Конституційного Суду України № 7-рп/99 від 06 липня 1999 р., яким встановлено, що міський голова є головною посадовою особою відповідної територіальної громади з представницьким мандатом.

Згідно зі ст. 14 Закону України «Про столицю України - місто-герой Київ» повноваження заступника міського голови - секретаря Київської міської ради визначаються ст. ст. 50, 56 Закону «Про місцеве самоврядування в Україні». Вказані норми серед власних повноважень заступника міського голови – секретаря ради не визначають представництво ним ради та підписання від її імені довіреностей; а лише передбачають здійснення ним повноважень голови ради в разі його відсутності або неможливості виконання ним своїх обов'язків або вирішення певних питань щодо діяльності ради та її органів за дорученням міського голови.

Спеціальним законодавчим актом, а саме частиною 4 ст. 14 Закону України № 401-XIV «Про столицю України - місто-герой Київ» на заступника міського голови - секретаря ради може покладатися здійснення й інших повноважень з питань, пов'язаних з діяльністю Київської міської ради та її органів тільки за рішенням Київської міської ради.

Однак такого рішення Київської міської ради не існує.

Довіреності Довгого О. С. на ім'я Шадевської Ж. Е., які видана в порядку передоручення, нотаріально не посвідчені, що тягне за собою наслідки, передбачені ч. 1 ст. 219 ЦК України – нікчемність цих довіреностей (відповідно, порушення моїх прав у справах, де вони фігурують).

У матеріалах справи відсутні належні докази щодо виконання заступником міського голови – секретарем Київської міської ради на моменти підписання довіреностей повноважень голови ради або надання цій особі головою ради в установленому законом порядку доручення на підписання цієї довіреності.

При цьому, оспорювані розпорядження підписані нібито головою Київської міської ради за № 64/251 від 05.06.2006 р. (хоча підпису і «микрої» печатки немає), у той час як відповідно до принципів законності і виборності, закріплених ст. 4 Закону № 280/97-вр «Про місцеве самоврядування в Україні», його повноваження, відповідно до ст. 42 цього ж Закону і згідно рішення Конституційного Суду України № 13-рп/2009 від 04.06.2009 р. закінчилися в момент вступу на цю посаду іншої обраної відповідно до

закону особи, про що було оголошено міською виборчою комісією на пленарному засіданні ради 03.06.2008 р. (стенограма за офіційною веб-адресою Київради):

http://kmr.gov.ua/decrees_sten.asp?id=7098

Відповідно до ч. 1 ст. 56 Закону № 280/97-вр заступник голови районної, обласної, районної у місті (у разі її створення) ради обирається відповідною радою у межах строку її повноважень з числа депутатів цієї ради шляхом таємного голосування і здійснює свої повноваження до обрання заступника голови ради нового скликання, крім випадків дострокового припинення його повноважень. Також і ч. 1 ст. 50 вказаного Закону встановлено, що секретар сільської, селищної, міської ради обирається за пропозицією сільського, селищного, міського голови відповідною радою з числа її депутатів. Заступником міського голови - секретарем Київської міської ради було обрано Довгого Олеся Станіславовича на пленарному засіданні ради 10.06.2008 р. (стенограма за офіційною веб-адресою Київради):

http://kmr.gov.ua/decrees_sten.asp?id=7096

При цьому, вже згаданим рішенням Конституційного Суду України № 13-рп/2009 від 04.06.2009 р. визнані неконституційними положення статті 2 Закону «Про порядок обчислення скликань представницьких органів місцевого самоврядування (рад)», якими обрання нового складу представницького органу місцевого самоврядування (ради) на позачергових виборах не вважається новим скликанням цього представницького органу.

Таким чином, оспорюване РКМГ № 64/251 від 05.06.2006 р. не надає визначених у ньому повноважень Довгому О. С. з підстави прийняття цього нормативно-правового акту до обрання у 2008 р. Київського міського голови і його заступника, що є одночасно секретарем. Вказані особи були обраними у червні 2008 р. відповідно територіальною громадою і радою нового скликання, але ніяких доручень з того часу на представництво ради нового скликання Довгому О. С. не надавалося. Власне повноваження були протиправно покладені на Довгого О. С. до цього, у 2006 р. не у формі рішення Київради, як це прямо передбачено ч. 4 ст. 14 Закону «Про столицю України - місто-герой Київ». Крім того, Довгий О. С. не має права на представництво Київської міської ради (тим більш нового скликання), виходячи з вказаних вище положень законів і рішень КСУ.

Отже, зазначені в оскаржуваній постанові суду першої інстанції пункти 14, 15 ч. 4 ст. 42 Закону № 280/97-вр взагалі не підлягають застосуванню до правовідносин, визначених пунктом 1.3. РКМГ № 64/251 від 05.06.2006 р.

В порядку доручення Київського міського голови представляти територіальну громаду, раду та її виконавчий комітет у відносинах з державними органами, іншими органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, підприємствами, установами та організаціями незалежно від форм власності, громадянами, а також у міжнародних відносинах відповідно до законодавства секретар Київради Довгий О. С. міг тільки за рішенням Київради (ч. 4 ст. 14 Закону № 401-XIV). Також тільки за рішенням Київради можливо звернення з боку Довгого О. С. до суду щодо визнання незаконними актів інших органів місцевого самоврядування, місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій, які обмежують права та інтереси територіальної громади, а також повноваження ради та її органів.

Фактично оспорюване РКМГ № 64/251 від 05.06.2006 р. видано відповідно до пункту 20 ч. 4 ст. 42 Закону № 280/97-вр, проте представницькі повноваження Київського міського голови (зокрема здійснення інших повноважень з питань, пов'язаних з діяльністю Київської міської ради та її органів) не можуть доручатися секретареві Київської міської ради без рішення самої Київської міської ради.

Крім того, оспорюване РКМГ № 64/251 від 05.06.2006 р. по формі і змісту є розпорядчим документом (його визначення дано у «Порядку подання нормативно-правових актів на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України та проведення їх державної реєстрації», затверджених наказом Міністерства юстиції України від 12.04.2005 р. № 34/5 та зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 12.04.2005 р. за № 381/10661), який виданий особою, що була одночасно головою Київської міської державної

адміністрації, а тому оспорюваному акту притаманне встановлення нового механізму реалізації прав та інтересів громадян, оскільки змінюються, доповнюються чи скасовуються організаційно-правові механізми визначені ч. 4 ст. 14 Закону № 401-XIV. Відповідно до ПКМУ № 731 від 28.12.1992 р. такий розпорядчий документ підлягає державній реєстрації, чого також не було вчинено.

ПКМГ № 64/251 від 05.06.2006 р. є не чинним відповідно до ст. 57 Конституції (оскільки воно не оприлюднювалося). Проте, щодо даної обставини у рішеннях судів обох інстанцій **в порушення п. 3 ч. 1 ст. 163, п. 3 ч. 1 ст. 206 КАС відсутні жодні мотиви неврахування доказів такого не оприлюднення оспорюваного акту, відсутності його державної реєстрації, відсутності відповідного рішення Київської міської ради.**

Крім того, в порушення п. п. 2, 3 ч. 1 ст. 206 КАС оскаржувану ухвалу суду апеляційної інстанції вмотивовано тим, що *про наявність спірного розпорядження, яке було надруковано в газеті «Хрещатик», позивачці стало відомо 15 грудня 2009 року під час розгляду справи в судовому засіданні Шевченківського районного суду міста Києва.* Однак, вимоги адміністративного позову були обґрунтовані саме не оприлюдненням оскаржуваного акту (відсутністю його публікації). Тобто цим судом дано неправильну правову оцінку обставинам справи, оскільки спотворено доводи позивачки (апелянта).

Залишаючи без змін судові рішення першої інстанції, колегія суддів КААС обґрунтовує це тим, що:

Відповідно до п. 10 ч. 3 статті 50 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», секретар сільської селищної, міської ради, серед іншого, вирішує за дорученням сільського, селищного, міського голови або відповідної ради інші питання, пов'язані з діяльністю ради та її органів.

Про це також зазначається в положенні частини 1 статті 21 Статуту територіальної громади м. Києва, затвердженого рішенням Київради від 28.03.2002 року № 371/1805, (із змінами та доповненнями, внесеними рішенням Київради від 19 грудня 2002 р. N 154/314, рішенням Київради від 27 лютого 2003 р. N 263/423), де вказано, що за рішенням Київської міської ради на заступника Київського міського голови - секретаря Київської міської ради може покладатися здійснення й інших повноважень з питань, пов'язаних з діяльністю Київської міської ради та її органів.

Однак, як вже підкреслювалося вище, матеріали справи не містять жодного доказу існування такого рішення Київради, на яке посиляється суд. Крім того, саме відсутністю такого рішення Київської міської ради й було обґрунтовано мою апеляційну скаргу, відхилення доводам якій і в цій частині, в порушення п. 3 ч. 1 ст. 206 КАС не міститься жодних мотивів.

Умисно грубі порушення норм матеріального права є підставою для скасування оскаржуваних судових рішень.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 13, 69-71, 211, 220, 229 КАС України,

ПРОШУ:

постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 25 травня 2011 р. з ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 22 січня 2013 р. скасувати з ухваленням нової постанови про задоволення позову.

Додатки: копії касаційної скарги (для сторін), судові рішення від 23.05.2011 р., 22.01.2013 р. у справі № 2а-61/11, РКМГГ № 64/251 від 05.06.2006 р., довіреності Довгого О. С. від 16.03.2009 р., 29.04.2010 р., що були подані у справу за моєї участі № 2/335, квитанції судового збору (для суду).

11 лютого 2013 р.

/Касатор Олійник Д. В./